

Villányi László

Folyók

Kormos Istvánnak

Szajna, Arno, Tevere, Visztula, Hudson, Salzach, Olt, Oka, Moldova, Neretva, Razdán, Szent Lőrinc, Cetina, Marica, repülőgépről a Don és a Jangce, sorolja magában, messzi földön milyen folyókat látott már, az igazi mégiscsak a Rába, nyugtázza, árterében mint angyalok, szállnak az ökörnyálak, olykor megmutatja a jégmadár színeit, egy ritka nyáron fekete gólyát állít a tócsába, mindig más fényekkel váraкоznak jól ismert fái, töltésén a fű zöldjét ragyogtatja az alkony előtti napsütés, az érkező elé küldi a hatyú vagy a szürke gém röptét, így hát biciklire pattan, lelkesen teker hozzá, hiszen ötven évvel ezelőtt ő tanította úszni.

A szemközti fa

Tandori Dezsőnek

Az ablaknál ült, ahol a reggeli fényben időről időre rátámadt a költészet, lehet, most hetekig, hónapokig nem jön semmi, csak a tavasz, gondolta, nem kell verset írni, szabad vagyok, s akkor meglátta a szemközti fa legfelső ágán, hogy a kedvelt, fűrgé vörösbegek helyett, egy éktelenül fekete varjú uralkodik.

A túlélő

Zalán Tibornak

Meghallotta az alázúduló víz hangját, kirepült alóla a kenu, s már közeledett a másik zuhatag; arról még nem tudhatott, hogy két nap előtt ugyanott veszett a folyóba egy lány, csuklóját hiába szorította időtlen időkig vőlegénye, elragadta az örvény. Évek múltán úgy állt a simára kopott kavicsok között, mintha megláthatná, amint csontjai száradnak a napon.

Gyónás

Lev Tolsztojnak

Egyedül a biciklin, távol az emberektől, a folyóparton érezte magát szabadnak, ami keveset a létezésről tudott, ahhoz még nem talált szavakat, a hitet a templomi rítusokkal azonosította, buta büszkeséggel emlegette, hogy gyerekként nem volt hajlandó megtanulni az imát. A laktanyában sűrűn megalázták, olykor három nap alatt aludt három órát, ha engedték is álmodni, hajnalonta magömlésre ébredt, s nem csupán erotikus életét vélte kilátástalannak, fegyverrel kezében az öngyilkosság gondolatával játszott, a sötét égbe lőtt az éjszaka közepén. Igazként fogadta el, amit könyvekben olvasott, filmekben látott, évekig tévelygett, mire rájött, nem akkor él Istennek tetszően, ha lemond az örömről, intuíciója és arányérzéke, időről időre visszatérő álma segítette: szinte függőleges meredélyen kapaszkodik felfelé, s nem zuhan vissza soha.